

Arrest

nr. 273 643 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.E. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Klinë (Kosovo). Op 18 december 2014 diende u voor het eerst in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in in België. U maakte toen duidelijk dat u in 1998 als minderjarige al eens samen met uw ouders, S.K. (...) en A.K. (...) (O.V. X) naar België was gekomen. Uw ouders vroegen hier toen op 7 oktober 1998 internationale bescherming aan. Op 25 februari 1999 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Enkele

maanden na jullie aankomst in België keerden jullie terug naar Kosovo. Na een verblijf van twee à drie maanden in Kosovo vertrokken jullie naar Montenegro. Uw familie verbleef er in een zelfgemaakte barak en u verzamelde metaal op vuilnisbelten in de buurt en verkocht die door aan een ijzerhandelaar. Voorts hielp u mensen die u inhuurden voor fysieke arbeid. U werd in Montenegro regelmatig fysiek belaagd. Ongeveer een maand voor jullie vertrek naar België in 2014 besloot uw vader naar Kosovo te reizen. Hij wilde er documenten voor de hele familie regelen. Toen uw vader terug thuis kwam, verkeerde hij in een slechte gezondheidstoestand. Hij legde uit dat hij door twee Albanezen geslagen was. Na enkele uren overleed uw vader in het ziekenhuis. De aanwezige arts stelde dat zijn overlijden te wijten was aan slagen. Omdat jullie niet verder in slechte omstandigheden in Montenegro wilden leven en niet naar Kosovo durfden te gaan, besloten jullie Montenegro te verlaten. U reisde met uw moeder en uw broer B. (...) (O.V. X) en diens gezin naar België. Op 17 juli 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 januari 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. U verliet België niet en verzocht op 24 augustus 2017 andermaal om internationale bescherming. Uw moeder diende diezelfde dag een derde verzoek in; uw broer B. (...) diende kort erna, op 18 september 2017, een tweede verzoek in. Deze verzoeken van uw moeder en uw broer B. (...) werden op 23 november 2017 door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen. Bij uw tweede verzoek maakte u duidelijk dat u geen nieuwe elementen noch documenten had met betrekking tot uw eerdere verzoek, maar dat u papieren wilde in België zodat u kon werken en uzelf kon onderhouden. U wilde graag een dak boven uw hoofd en u wilde zich graag bijscholen. U herhaalde bij een terugkeer zowel door Serviërs als door Albanezen niet met rust gelaten te zullen worden en verwees hierbij andermaal naar wat uw vader was overkomen. Op 14 maart 2018 weigerde het Commissariaat-generaal dit verzoek in overweging te nemen daar u geen elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Op 30 januari 2019 diende u uw derde verzoek in. U stelde na uw vorig verzoek samen met uw moeder naar Frankrijk te zijn uitgeweken vanwaar de Franse autoriteiten u opnieuw naar België stuurden. U verklaarde dat u geen verblijfplaats in Kosovo had, dat u niet naar Kosovo terug mocht en dat uw moeder ziek was. U was bang voor Albanezen en Serviërs in uw land van herkomst. Op 19 maart 2019 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal. Op 12 december 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep tegen deze beslissing. Op 13 november 2020 diende u uw huidige vierde verzoek in. Uw moeder diende toen haar vijfde verzoek in. U herhaalt uit Klinë, Kosovo afkomstig te zijn en in Montenegro gewoond te hebben. U verklaarde na uw derde verzoek een zevental maanden naar Frankrijk te zijn gegaan. U dient uw huidige verzoek in omdat u niet bent ingeschreven in uw land van herkomst waardoor u er geen leven kan opbouwen. Roma worden in Kosovo niet aanvaard door Albanezen. U wil in België blijven omdat uw moeder moedeloos wordt door de weigeringsbeslissingen op haar verzoeken om internationale bescherming. Zo heeft ze geprobeerd om zich van het leven te beroven door met een schop op haar hoofd te slaan. U legt twee documenten neer die u reeds bij uw vorig verzoek heeft ingediend, met name een attest uitgereikt door de Kosovaarse ambassade d.d. 3 augustus 2017 waaruit blijkt dat u niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikt en een kopie van een attest van de ambassade van Montenegro d.d. 18 april 2018 waaruit blijkt dat u niet geregistreerd staat als Montenegrijns staatsburger. Van een buurvrouw in Montenegro heeft u ook videobeelden gekregen van uw vroegere woonplaats. Deze legde u evenwel niet neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u, uw moeder en uw broer B. (...) geen documenten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse herkomst neerlegden, omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo, omdat jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 niet aannemelijk hadden gemaakt, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door jullie beweerde in Montenegro ondervonden problemen, en omdat hoe dan ook zowel de Montenegrijnse autoriteiten als de autoriteiten in Kosovo voor alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, omdat de algemene situatie van de Roma in Montenegro en in Kosovo op zich niet gelijkgesteld kan worden met vervolging of ernstige schade, omdat er in Kosovo geen sprake meer is van een situatie van veralgemeend geweld ten aanzien van de Romagemeenschap en de veiligheidssituatie sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw tweede verzoek bracht u geen dergelijke elementen aan.

In het kader van uw derde verzoek bracht u evenmin dergelijke elementen aan en oordeelde de Raad in navolging van het CGVS dat u, uw broer en uw moeder het onmogelijk maakten een zicht te krijgen op en weigerden een duidelijk beeld te geven over jullie werkelijke herkomst, waardoor jullie het eveneens onmogelijk maakten om jullie nood aan bescherming in te schatten. Bijgevolg was de verwijzing naar de situatie in Kosovo en Montenegro niet dienstig en maakte deze verwijzing de kans geenszins aanzienlijk groter dat jullie voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in en u bracht in het kader van uw huidig verzoek wederom geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de vroegere appreciatie van uw verzoeken. U herhaalde immers louter dat u niet naar uw land van herkomst terug kan en legde ter ondersteuning hiervan attesten van de ambassade van Kosovo en Montenegro voor. Deze attesten werden reeds in het kader van uw derde verzoek door het CGVS en de RVV beoordeeld. De niet gestaafde bewering dat uw moeder zich in België van het leven probeerde te beroven, werpt evenmin een ander licht op de conclusies getrokken in het kader van uw vorige verzoeken. Hetzelfde geldt voor de beelden van uw vroegere woonplaats in Montenegro. Dergelijke beelden laten immers niet toe conclusies te trekken over uw effectief verblijf aldaar.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.S. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Klinë (Kosovo). U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in in België op 7 oktober 1998 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 februari 2000 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 18 december 2014 diende u een tweede verzoek in in België, samen met uw zoon B.K. (...) (O.V. 4.771.291), uw schoondochter E.A. (...) (O.V. 7.998.023) en uw zoon E.K. (...) (O.V. 7.997.813). Uw zoon A.K. (...) (O.V. 4.771.297) verbleef toen ook al in België. U verklaarde dat u na uw eerste verzoek teruggekeerd was naar Kosovo maar ten gevolge van problemen met het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) kort nadien naar Podgorica in Montenegro was gevlucht waar jullie in armoede en zonder documenten leefden. Uw echtgenoot stierf nadat hij mishandeld werd door onbekenden. U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er geen woning en geen inkomen had en omdat u vreesde dat Albanezen uw kinderen wat zouden aandoen. U wierp toen tevens op gezondheidsproblemen te kennen. Het CGVS nam op 17 juli 2015 een weigeringsbeslissing inzake de verzoeken van u, uw zonen E. (...) en B. (...) en uw schoondochter E. (...). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 19 januari 2016. U ging hiertegen niet in beroep. Jullie bleven nadien in België. Uw zoon B.K. (...) en uw schoondochter E.A. (...) dienden een tweede verzoek in op 18 september 2017. U diende een derde verzoek in op 24 augustus 2017. U haalde aan dat u veel problemen had ten gevolge van uw ziekte en dat u niets bezat. U kon in België ook niet meer terecht bij uw ene zoon omdat uw schoondochter geen contact met u wenste. U woonde daardoor bij uw jongste zoon. U verklaarde verder dat men u in Kosovo niet zou accepteren en dat u vreesde er door Albanezen of Serviërs vermoord te worden. Op 23 november 2017 weigerde het Commissariaat-generaal uw derde verzoek in overweging te nemen daar u geen elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Op 30 januari 2019 diende u uw vierde verzoek in. U verklaart samen met uw zoon E. (...) naar Frankrijk te zijn gegaan vanwaar u vervolgens door de Franse autoriteiten naar België werd teruggestuurd. U herhaalt dat u niets meer heeft in uw land van herkomst, dat Serviërs en Albanezen Roma niet aanvaarden en dat u gezondheidsproblemen heeft. U bent in het bezit van een kopie van een attest uitgereikt door de Kosovaarse ambassade d.d. 3 augustus 2017 waaruit blijkt dat u niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikt en een kopie van een attest van de ambassade van Montenegro d.d. 18 april 2018 waaruit blijkt dat u niet geregistreerd staat als Montenegrijns staatsburger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u en uw zonen E. (...) en B. (...) geen documenten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse herkomst neerlegden, omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo, omdat jullie jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 niet aannemelijk hadden gemaakt, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door jullie beweerde in Montenegro ondervonden problemen, en omdat hoe dan ook zowel de Montenegrijnse autoriteiten als de autoriteiten in Kosovo voor alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, omdat de algemene situatie van de Roma in Montenegro en in Kosovo op zich niet gelijkgesteld kan worden met vervolging of ernstige schade, omdat er in Kosovo geen sprake meer is van een situatie van veralgemeend geweld ten aanzien van de Romagemeenschap en de veiligheidssituatie sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Tot slot werd gesteld dat gezondheidsproblemen niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen

inzake subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw derde verzoek bracht u geen dergelijke elementen aan. U herhaalde immers louter uw eerder uiteengezette motieven. Wat betreft uw toevoeging in Kosovo ook Serviërs te vrezen werd gewezen op de beschikbare beschermingsmodaliteiten.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan. Wat betreft de kopies van de attesten van de ambassades van Kosovo en Montenegro dient herhaald te worden dat u en uw zonen geen documenten aanbrachten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse afkomst, dat jullie niet aannemelijk maakten begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo en dat jullie evenmin jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 aannemelijk maakten, waardoor u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. U blijft op dit vlak nog steeds in gebreke en biedt het Commissariaat-generaal dan ook nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België in 2014. In het licht daarvan is de herhaling van uw overige motieven, met name dat u niets meer heeft in uw land van herkomst, dat Albanezen en Serviërs Roma niet aanvaardden en dat u gezondheidsproblemen kent niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen gaan in het verzoekschrift vooreerst in op de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo en Servië. Zij doen dienaangaande gelden:

“Verzoekers vrezen hetzelfde lot te moeten ondergaan als de vader van het gezin, indien ze terugkeren naar hun land van herkomst. Het overlijden van de vader, door geweld van Albanezen in hoofde van ROM zigeuners, toont aan dat de discriminatie nog steeds aanwezig is.

Tot op de dag van vandaag ondervinden Roma-zigeuners nog steeds discriminatie en vrezen verzoekers nog steeds voor hun leven bij terugkeer. Dit blijkt ook duidelijk uit de artikels en rapporten omtrent de Roma-bevolking.

Verzoekers begrijpen huidige beslissingen niet. Zij kunnen niet terugkeren naar Kosovo/Servië.

De discriminatie t.a.v. de Roma is zeker nog aanwezig ondanks de beloften van de overheid.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekers zich in een vicieuze cirkel bevinden: er is immers sprake van een gegronde vrees voor discriminatie in hoofde van verzoekers, indien zij dienen terug te keren naar Kosovo.

Dat er voor verzoeker sprake is een aanhoudende discriminatie.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de situatie van de verzoekers.

Dat hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst voor de ROM zigeuners.

Dat dit specifiek dient toegepast te worden op hun individuele situatie. Dat zij op niets of niemand kunnen terugvallen in Kosovo, dat er geen enkel sociaal vangnet is voor hen.

Dit zijn toch allemaal elementen waar men minstens had moeten rekening mee houden bij de beoordeling van het al of niet toekennen van de subsidiaire bescherming.

In casus is hiermee niet het minste rekening gehouden.

Dat verwerende partij de gegronde vrees in hoofde van verzoekers zorgvuldig dient te onderzoeken!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit onderzoek niet grondig te doen en geen individueel onderzoek te voeren!"

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op de neergelegde documenten. Zij betogen:

"CGVS stelt dat er geen documenten zijn neergelegd die de herkomst van de verzoekers staven.

Verzoekers zijn niet in de mogelijkheid om gevraagde documenten te bezorgen, doch is de zoon van verzoekster en broer van verzoeker, reeds erkend als vluchteling. Bijgevolg kan men ter staving van de Kosovaarse nationaliteit terugvallen op de vaststelling van zijn nationaliteit.

Dat hieraan niet meer getwijfeld kan worden."

Betreffende hun verblijf in Montenegro, geven verzoekende partijen aan:

"Het gezin heeft enige tijd verbleven in Montenegro om tijdelijk te ontvluchten aan het geweld en de discriminatie ten hoofde van het gezin in Kosovo.

Indien de internationale erkenning geweigerd wordt, dienen deze terug te keren naar het land van herkomst zijnde Kosovo. Bijgevolg komt men terug bij de problematiek aangaande de actuele discriminatie in Kosovo ten aanzien van verzoekers."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verzoekster heeft na de voorgaande weigeringsbeslissingen van het CGVS de moed verloren en heeft getracht zichzelf van het leven te beroven.

Hierbij sloeg ze in een wanhoopsdaad zichzelf met een bijl op het hoofd. Verzoekster werd hierna opgenomen in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. Verzoekster is in het bezit gesteld van de documenten aangaande de verklaringen van de opname."

Verzoekende partijen wijzen op artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en stellen:

"Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie willen verzoekers in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten."

Vervolgens toetsen verzoekende partijen hun situatie en de door hen aangehaalde vrees aan de in het voornoemde artikel opgenomen criteria. In dit kader voeren zij aan:

"De situatie in Kosovo/Servië is nog steeds zeer gevaarlijk voor de ROMA-bevolking en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoekers terug dienen te keren zijn zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

De vader van de kinderen werd reeds vermoord na zijn terugkeer naar Kosovo.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoekers dat verwerende partij de specifieke situatie van verzoekers in Kosovo/Servië niet afdoende heeft onderzocht!

De vrees bij verzoekers is terecht. Zoals reeds gesteld werden meerdere leden van zijn familie reeds vermoord en staat hen hetzelfde lot te wachten. Dit is ook de reden waarom de zoon/broer het statuut van vluchteling reeds mocht ontvangen.

(...)

Indien verzoekers terug dienen te keren naar Kosovo/Servië dan vrezen zij dat zij dadelijk zullen gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden, wat een schending van art. 3 EVRM zal uitmaken.

Dat het leven van verzoekers in gevaar is en dat hun veiligheid in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden!

Dat dan ook duidelijk blijkt dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig hebben!

(...)

Dat dit voor verzoekers onbegrijpelijk is en dat zij vrezen dat zij gewoon machteloos staan en geen bescherming zullen bekomen!

Dat verzoekers dan ook niet de bescherming van het land kunnen inroepen.”

Verzoekende partijen vestigen verder andermaal de nadruk op de erkenning als vluchteling en het verblijf in België van de overige gezinsleden. Zij betogen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de resterende gezinsleden van verzoekers, in België verblijven en ze aldus niemand meer hebben in Kosovo.

Verwerende partij stelt hierover het absolute minimum in hun beslissingen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekers naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekers zware gevolgen met zich meebrengen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekers gerespecteerd te worden!

Dat een terugkeer naar Kosovo wel degelijk een inmenging vormt in het privéleven van verzoekers.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“De beslissing dd. 17.12.2020 te willen vernietigen, de aanvraag alsnog ontvankelijk te willen verklaren en terug te sturen naar het commissariaat generaal voor grondig onderzoek en aanpassing aan de huidige situatie.”

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Attest UZA

4 . Verblijfstitel zoon/broer(erkend vluchteling)”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal vooreerst niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Om diezelfde reden is de verwijzing door verzoekende partijen naar artikel 8 EVRM en de belangenafweging die in het licht van deze bepaling zou dienen plaats te vinden *in casu* niet dienstig. Dient te worden herhaald dat in het kader van het voorliggende beroep, gericht tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. De Raad beschikt te dezen over een gebonden bevoegdheid, spreekt zich niet uit over de beweerde en mogelijke inmenging in het privéleven van verzoekende partijen die een terugleiding of verwijdering met zich zou brengen en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partijen al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming overeenkomstig de dienaangaande, in de Vreemdelingenwet opgenomen bepalingen. Een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM en een belangenafweging in het kader van dit artikel zijn op heden en *in casu* aldus niet aan de orde.

Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er verder geenszins uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Zo verzoekende partijen bij hun gezinsleden in België wensen te blijven, dienen zij zich daartoe aldus te richten tot de geëigende procedures.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen niet op concrete en dienstige wijze aanvechten of betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op de inhoud van 's Raads arrest nr. 230 121 van 12 december 2019 in de zaak RvV 232 561 / IV, dat in het kader van hun respectieve, voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd geveld ten aanzien van verzoekende partijen.

In het voormelde arrest werd ten aanzien van verzoekende partijen en hun zelfverklaarde nood aan internationale bescherming besloten als volgt:

“3.4. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In de bestreden beslissingen wordt met recht gesteld en uit de stukken opgenomen in het administratief dossier blijkt genoegzaam dat reeds tijdens de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen, meer bepaald tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming, werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij over de Kosovaarse nationaliteit beschikken, dat zij hun terugkeer naar Kosovo in 1999 en de aldaar ondervonden problemen niet aannemelijk maken, dat geen geloof kan worden gehecht aan hun jarenlange verblijf in Montenegro voorafgaand aan hun komst naar België en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de in Montenegro ondervonden problemen.

In zoverre verzoekende partijen de indertijd gedane vaststellingen heden trachten te verklaren aan de hand van een aantal argumenten zoals hun levensloop, problemen, gezondheid en trauma's, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hun huidige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende beroepsverzoekschrift niet kunnen aanwenden om een vorm van hoger beroep in te stellen tegen de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoekende partijen voeren in het kader van hun huidige, derde verzoek om internationale bescherming geen nieuw element aan dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen immers met recht gemotiveerd:

“In het kader van uw derde verzoek bracht u geen dergelijke elementen aan. U herhaalde immers louter uw eerder uiteengezette motieven. Wat betreft uw toevoeging in Kosovo ook Serviërs te vrezen werd gewezen op de beschikbare beschermingsmodaliteiten.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan. Wat betreft de kopies van de attesten van de ambassades van Kosovo en Montenegro dient herhaald te worden dat u en uw zonen geen documenten aanbrachten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse afkomst, dat jullie niet aannemelijk maakten begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo en dat jullie evenmin jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 aannemelijk maakten, waardoor u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. U blijft op dit vlak nog steeds in gebreke en biedt het Commissariaat-generaal dan ook nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België in 2014. In het licht daarvan is de herhaling van uw overige motieven, met name dat u niets meer heeft in uw land van herkomst, dat Albanezen en Serviërs Roma niet aanvaardden en dat u gezondheidsproblemen kent niet dienstig.

(...)

In het kader van uw tweede verzoek bracht u geen dergelijke elementen aan. U herhaalde immers louter uw eerder uiteengezette motieven.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan. Wat betreft de kopies van de attesten van de ambassades van Kosovo en Montenegro kan immers herhaald worden dat u, uw broer en uw moeder bij jullie eerdere verzoeken geen documenten aanbrachten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse afkomst, dat jullie niet aannemelijk maakten begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo en dat jullie evenmin jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 aannemelijk maakten, waardoor u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. U blijft op dit vlak nog steeds in gebreke en biedt het Commissariaat-generaal dan ook nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België in 2014. In het licht daarvan is de herhaling van uw overige motieven, met name dat u geen verblijfplaats heeft in Kosovo, dat u Albanezen en Serviërs vreest en dat uw moeder gezondheidsproblemen kent niet dienstig.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Gezien verzoekende partijen het tot op heden onmogelijk maken een zicht te krijgen op en weigeren een duidelijk beeld te geven over hun werkelijke herkomst, maken zij het eveneens onmogelijk om hun nood aan bescherming in te schatten, is hun verwijzing naar de situatie in Kosovo en Montenegro verder niet dienstig en kunnen zij met deze verwijzing de kans geenszins aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekende partijen dienen zulks namelijk in concreto aan te tonen en kunnen te dezen niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of bepaalde regio. Zij dienen tevens aannemelijk te maken dat er een verband bestaat tussen deze situatie en hun persoon en hier blijven zij schromelijk in gebreke.

Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting onder de titel “aanvullende nota” een aantal stukken neer louter voorzien van een inventaris, doch zonder deze stukken van enige duiding met betrekking tot onderhavige procedure te voorzien.

Betreffende de neergelegde verblijfskaart van A. K., een beweerde zoon en broer van verzoekende partijen, en een arrest van de Raad van 29 april 2009 met referte 26 689 waarin A. K. werd erkend als vluchteling, kan nog worden opgemerkt dat deze stukken geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Ook betreffende de stukken aangaande de medische toestand van eerste verzoekende partij kan niet worden ingezien wat verzoekende partijen hiermede wensen aan te tonen. Het betreffen enkel stukken met betrekking tot medicatie die zij dient te nemen en een opnameattest omwille van braken en diarree. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen.”

Verzoekende partijen dienden tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, te dezen kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gemotiveerd:

“(…) u bracht in het kader van uw huidig verzoek wederom geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de vroegere appreciatie van uw verzoeken. U herhaalde immers louter dat u niet naar uw land van herkomst terug kan en legde ter ondersteuning hiervan attesten van de ambassade van Kosovo en Montenegro voor. Deze attesten werden reeds in het kader van uw derde verzoek door het CGVS en de RVV beoordeeld. De niet gestaafde bewering dat uw moeder zich in België van het leven probeerde te beroven, werpt evenmin een ander licht op de conclusies getrokken in het kader van uw vorige verzoeken. Hetzelfde geldt voor de beelden van uw vroegere woonplaats in Montenegro. Dergelijke beelden laten immers niet toe conclusies te trekken over uw effectief verblijf aldaar.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.
(...)

In het kader van uw huidig verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan. Wat betreft de kopies van de attesten van de ambassades van Kosovo en Montenegro dient herhaald te worden dat u en uw zonen geen documenten aanbrachten ter staving van jullie beweerde Kosovaarse afkomst, dat jullie niet aannemelijk maakten begin 1999 teruggekeerd te zijn naar Kosovo en dat jullie evenmin jullie jarenlange verblijf/leven in Montenegro tot jullie komst naar België in 2014 aannemelijk maakten, waardoor u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. U blijft op dit vlak nog steeds in gebreke en biedt het Commissariaat-generaal dan ook nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België in 2014. In het licht daarvan is de herhaling van uw overige motieven, met name dat u niets meer heeft in uw land van herkomst, dat Albanezen en Serviërs Roma niet aanvaardden en dat u gezondheidsproblemen kent niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

Waar zij ter staving van de zelfmoordpoging van verzoekster alsnog een attest voorleggen waaruit blijkt dat verzoekster werd opgenomen in het UZA, dient, nog daargelaten dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat verzoeksters opname daadwerkelijk te wijten was aan een mislukte zelfmoordpoging doch enkel dat verzoekster zulks zelf bleef volhouden ten overstaan van de opsteller van het attest, immers te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe en dat door verzoekende partijen op generlei wijze wordt aangetoond of uiteengezet dat of op welke wijze het loutere gegeven dat verzoekster een zelfmoordpoging zou hebben ondernomen een nieuw element zou (kunnen) constitueren in de zin van voormeld artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en/of afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op de reeds tijdens hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming en de bij het hoger aangehaalde arrest van de Raad gedane beoordeling en vaststellingen. Verder dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde gezondheidsproblemen op zich geenszins vervolging uitmaken en dat verzoekende partijen op generlei wijze aantonen dat zij op basis hiervan (mogelijks) vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor de beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekende partijen verweerder verder verwijten dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de erkenning als vluchteling van hun zoon, respectievelijk broer als vluchteling, alsmede waar zij opnieuw de verblijfskaart van deze persoon neerleggen, dient te worden opgemerkt deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van hun respectieve, voorgaande verzoeken om internationale bescherming en bij het voormelde arrest. Daarbij blijkt genoegzaam uit dit arrest dat de erkenning als vluchteling in 2009 van de zoon, dan wel broer van verzoekende partijen geen afbreuk kan doen aan het voorgaande en dat deze in hoofde van verzoekende partijen geen nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Door andermaal, dit bovendien op niet-gestaafde en ongefundeerde wijze, te verwijzen naar de situatie voor Roma in Kosovo en door te poneren dat zij in dit land geen sociaal vangnet hebben, doen verzoekende partijen ook in het geheel geen afbreuk aan het voorgaande. Gezien zij het onmogelijk maken zicht te krijgen op en weigeren een duidelijk beeld te geven over hun werkelijke herkomst, maken zij het eveneens onmogelijk om hun nood aan bescherming in te schatten, is hun verwijzing naar de situatie in Kosovo verder niet dienstig en kunnen zij met deze verwijzing de kans geenszins aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekende partijen dienen zulks namelijk *in concreto* aan te tonen en kunnen te dezen niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in

een bepaald land of bepaalde regio. Zij dienen tevens aannemelijk te maken dat er een verband bestaat tussen deze situatie en hun persoon en hier blijven zij schromelijk in gebreke.

Hoe de verwijzing door verzoekende partijen naar de situatie in Servië *in casu* dienstig zou kunnen zijn, kan, gelet op hun zelfverklaarde doch ongeloofwaardig bevonden herkomst van Kosovo en Montenegro, tot slot niet worden ingezien.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekende partijen neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT